

Abadia de Sant Josep de Clairval

Primavera de 2019

Estimats Amics,

EL 21 de març de 2001, amb motiu del 1.500 aniversari de l'arribada de sant Benet al seu habitatge de Subiaco, el Cardenal Secretari d'Estat, Angelo Sodano, donava gràcies a Déu amb aquests mots: «El jove Benet va venir a viure entre aquestes solitàries roques per poder consagrar-se totalment a la contemplació de Déu. 1.500 anys més tard, ens segueix recordant el deure fonamental de la nostra existència: estimar Déu sobre totes les coses... Fou aquí que el jove Benet instituí la família benedictina, aqueixa escola del servei diví, per conduir, a través dels segles, a una multitud innumerable d'homes i de dones cap a una unió més íntima amb Crist, sota la direcció de l'Evangelí».

L'Església, no fa molts anys, va exalçar un dels fills espirituals de sant Benet: Dom Columbà Marmion, abat de Maredsous (Bèlgica), beatificat el 3 de setembre de l'any 2000. Irlandès per part de pare i francès per part de mare, Josep Marmion vingué al món a Dublín, el Dijous Sant de l'any 1858. A la llar dels Marmion nasqueren nou fills. Al morir els dos primers barons essent molt petits, els seus pares adrecen les seves pregàries a sant Josep per demanar la gràcia de tenir un altre fill. De fet, els seran concedits tres nois més, entre els quals es trobarà el futur fra Columbà, batejat amb el nom de Josep, en agraïment al pare adoptiu de JESÚS.

El senyor Marmion, tot i que ocupa un càrrec de gran responsabilitat en una reconeguda empresa dedicada a l'exportació, mai deixa de ser un fervent cristià. En una ocasió li dirà el següent al seu fill Josep, essent ja seminarista: «Enmig de les meves apressants ocupacions, mai no deixo passar uns minuts sense oferir-me completament a Déu». La senyora Marmion comparteix totalment l'ideal religiós del seu marit, i la família segueix l'exemple pietós dels pares; de fet, tres de les quatre filles seran religioses.

De caràcter amable i tranquil, en Josep és mimat per tots. Adquireix el costum d'analitzar totes les coses a la llum de la fe. En una ocasió, a un oncle que només fa que parlar de bancs i de mercats, en Josep li diu: «Però oncle, els diners no ho són pas tot! – Ai, fill meu, tu no saps el que són els diners! Encara no ho pots comprendre!». «Ara –comentarà més endavant Dom Marmion– el meu oncle és a l'eternitat, i els diners l'interessen menys que a mi». En acabar els seus estudis secundaris, en Josep pren la decisió d'entrar al seminari, però ben aviat serà temptat d'anar en contra de la seva vocació sacerdotal. Busca un dels seus amics en qui espera trobar-hi consell i consol, però en realitat, aquell amic, superficial i mundà, no hauria fet més que dissuadir-lo d'entrar al seminari. No

Beat Columbà Marmion

Drets reservats

troba però, aqueix amic i, en el seu lloc, en troba un altre, fervent catòlic, que li descobreix una trampa del dimoni i l'ànima en el seu desig d'entregar-se a Déu. En Josep veu, en aquestes circumstàncies, la mà de la Providència, suplicada per les oracions de la seva germana Rosie.

Quin esperit ens guia?

Dom Marmion escriurà més tard: «En tota ànima hi ha tres esperits que intenten dominar-la: l'esperit de la falsedat i de la blasfèmia, que sempre suggereix, des de molt aviat, el contrari d'allò que Déu ens diu a l'orella; l'esperit del món que ens incita a jutjar les coses segons el desig dels sentits i de la saviesa carnal, mentre que la saviesa d'aquest món és niciesa davant Déu (cf. 1 Co 3, 19), i finalment hi ha l'Esperit de Déu, que ens inspira sempre a elevar els nostres cors per sobre de la naturalesa i a viure la fe. Aqueix Esperit ens omple de pau i d'alegria i produeix en nosaltres els fruits dels que parla sant Pau (cf. Ga 5, 22). L'Esperit de Déu, a l'hora que ens dirigeix retrets o ens incita a la confusió a causa dels nostres pecats, sempre ens omple l'ànima de pau i de confiança filial en el nostre Pare celestial. Els altres esperits assequen la nostra ànima... ens entreguen al cansament i al desànim».

Així doncs, en Josep ingressa en el Holy Cross College el gener de 1874, seminari que en aquella època acull 80 alumnes. A causa de la seva alegria comunicativa durant el temps d'esbarjo, és el centre d'un grup on tot sovint esclaten somriures visibles i molt alegres. Corregit en força ocasions pel pare director, a causa dels excessos de la

seva simpatia, rep les reprimendes amb humilitat: «És una amarga medicina, però saludable, i s'ha d'acceptar per curar-se» – afirma. És enviat a Roma per acabar els seus estudis de teologia, on s'hi queda durant dos anys; el 16 de juny de 1881 és ordenat sacerdot a la capella del Col·legi Irlandès. Durant el camí de retorn passa per Bèlgica i visita l'Abadia Benedictina de Maredsous, on en el mateix moment en què passa la porta del claustre, sent una veu interior que li diu: «Aquí és on vull que estiguis». Passaran cinc anys abans de poder respondre a aquella crida. De retorn a Irlanda, el Pare Marmion és nomenat vicari de la parròquia de Dundrum, al sud de Dublín; l'any següent, li assignen les classes de filosofia del seminari de Holy Cross, on antigament s'havia format. Durant quatre anys madura la seva decisió i, el 1886, amb l'autorització del seu arquebisbe se'n va cap al claustre.

La seva família i amics estan al corrent, des de fa molt de temps, de la seva nova orientació. Quan la fa pública, la sorpresa es barreja amb la decepció; ningú no deixa de criticar aquest canvi que consideren inexplicable. Però davant d'ell hi ha el Mestre, que el crida: «Abans de fer-me monjo –explicarà més tard Dom Marmion– no podia, als ulls del món, fer més bé del què feia on em trobava. Però he reflexionat i he resat, i he comprès que només estaré segur de complir sempre la voluntat de Déu si practico l'obediència religiosa. Tenia tot el necessari per aconseguir la meva santificació, a excepció d'un únic bé: el de l'obediència. Aqueix fou el motiu pel que vaig abandonar la meva pàtria, vaig renunciar a la meva llibertat i a tot... Era professor; encara era molt jove, tenia allò que se sol dir una bona situació, èxit i amics que m'apreciaven molt; però no tenia ocasió d'obeir. Em vaig fer monjo perquè Déu em va revelar la bellesa i la grandiositat de l'obediència».

Conquerir la verdadera llibertat

Sant Benet ens ensenya que l'obediència «correspon a aquells que no conceben res més amable que Crist» (Regla, cap. 5). La vida consagrada és una configuració molt especial vers Crist... Perquè JESÚS ens fou revelat com «l'obediència» per excel·lència, baixat del Cel no pas per fer la seva voluntat, sinó la voluntat del que l'havia enviat (cf. Jn 6, 38). A més, «el monjo se sotmet al superior amb total obediència per amor a Déu, imitant el Senyor JESÚS, de qui diu l'Apòstol: *Es feu obediència fins la mort*» (Regla de sant Benet, cap. 7). Per molts dels nostres contemporanis, l'obediència contradia la llibertat personal i el legítim desig de decidir sobre la pròpia vida de manera independent. Però Crist, que és la Veritat, ens ensenya el camí de la veritable llibertat. Ell mateix ens va dir: *la veritat us farà lliures* (Jn 8, 32). D'aquesta manera, ensenyant-nos el camí de l'obediència, ens marca «un camí per aconseguir progressivament la veritable llibertat» (Joan Pau II, *Vita consecrata*, 25 de març de 1996, 91).

Josep Marmion arriba a Maredsous el 21 de novembre de 1886. L'austeritat de la vida monàstica contrasta amb la seva contagiosa alegria. Aquell exili lluny del país natal

constitueix una primera prova; rep el nom religiós d'un sant monjo irlandès, Columbà, però aquest nom evoca tot el que ha deixat enrere. A més, no domina el francès i s'imposa grans esforços per aconseguir parlar-lo correctament. Finalment, les poquíssimes cartes que li permeten escriure i les limitacions imposades a l'exercici del seu sacerdoci li provoquen un sentiment d'haver abandonat els seus amics i a les persones que recorren a ell. Per a un irlandès acostumat a la camaraderia, l'aïllament suposa un profund sofriment. El 30 de novembre escriu: «El dia que vaig arribar a Maredsous, vaig tenir la impressió de que, a l'entrar al monestir, acabava de cometre la més gran insensatesa del món». Un dia, amb el cor ben compungit, es postra davant del sagrari: «JESÚS meu, tu m'has cridat. Si sóc aquí és per Tu».

«Entre les mans de Déu»

La vocació d'aquell vicari d'ultramar és considerada amb escepticisme per l'ancià i recte Mestre de novicis. Entre ell i fra Columbà regna una profunda incompatibilitat de caràcters. A pesar del qual, i a fi i efecte de lluitar contra l'antipatia natural que sent vers el Pare mestre, el novici adquireix el costum d'acudir a ell cada nit per fer-li saber amb humilitat les transgressions de la jornada. S'entrega amb gran fervor a les coses de Déu, en especial a l'oració i a la lectura espiritual. A l'any 1909, escriurà el següent a un dels seus monjos atribolat per serioses dificultats: «A l'igual que em passava en altre temps durant els meus primers anys a Maredsous, et veuràs forçat a posturar-te inclinant el cap entre les mans de Déu. Intenta buscar-ho tot en Ell, fill meu. Intenta convertir-te en un home interior sotmès completament a Déu i acostuma't a recolzar-te només en Ell». Les lectures de fra Columbà són variades: les Sagrades Escripcions, especialment sant Pau, sant Francesc de Sales, sant Tomàs d'Aquino, Lluís de Blois, sant Joan de la Creu i santa Teresa de JESÚS, santa Caterina de Siena, Olier, monsenyor Gay... Sense saber-ho, està preparant d'aquesta manera les seves futures conferències espirituals, que ompliran molts llibres.

Amb el temps, a l'ànima de fra Columbà es desenvolupa cada cop amb més força la convicció d'haver trobat la seva verdadera vocació. A un amic li confia: «Estic on Déu vol que estigui. He trobat una gran pau i sóc extraordinàriament feliç». Dom Marmion professa solemnement el 10 de febrer de 1891. El diumenge següent el capellà d'un poblet proper a Maredsous sol·licita que un monjo vagi a predicar a la seva església. «Tenim un jove monjo estranger –respon el prior–, però no crec que li hagi d'enviar, ja que el seu francès no és pas perfecte i dubto de que li sigui d'alguna utilitat – Encara que sigui així, faci'm-el venir; sempre suposarà un canvi per als meus feligresos». Després de la Missa, el sacerdot afirma no haver tingut mai un predicador semblant en la parròquia. A partir d'aquell moment, el «Pare irlandès» és sol·licitat per tot arreu de la regió. Conscient del seu talent per la predicació, Dom Marmion sap que és inútil «predicar en els teulats si això no va precedit d'una unió íntima amb el Senyor en mig de les "tenebres" o del silenci de l'oració».

A l'octubre de 1900, Dom Marmion es nomenat prior del convent de Mont-César, fundació dependent de Maredsous, a la vora de la ciutat belga de Lovaina, on exercirà com abat Dom Roberto de Kerchove, home enèrgic i fred, d'autoritat més aviat incisiva. El Pare Columbà deixa Maredsous amb temor, però s'abandona a la voluntat de Déu. És el desig de Dom Roberto de Kerchove que els seus monjos restin sempre a la clausura, mentre que Dom Marmion, ple de zel apostòlic, és propens a respondre a les crides que arriben de l'exterior; però mai cap discussió te lloc entre ells, ja que Dom Marmion sempre està disposat a sotmetre's a l'abat. Un dia, a l'any 1905, se sent atacat per grans dubtes; preocupat pel futur, s'imagina lo meravellós que seria si tot es pogués arreglar segons les seves perspectives, però al mirar el crucifix exclama: «No! Que no sigui pas com jo vull, sinó com Tu vols, Senyor!». Més tard afirma: «Si en aquell moment Crist m'hagués dit: «Et dono carta blanca. Organitza la teva vida i tot el que te a veure amb tu, de la manera que vulguis. Agafa la ploma, escriu el teu pla i jo el signo», li hauria respost «No, JESÚS, no desitjo cap pla per a la meva vida. L'únic que desitjo és fer el teu diví pla en mi; ets Tu qui em guiarà. M'abandono completament en les teves mans»».

Activitat o activisme?

Al seu càrrec com a prior, Dom Marmion afegeix el de professor de teologia, ciència que ensenya junt amb la seva intel·ligència i prodigiosa memòria, però sobretot amb seu cor ardent d'amor cap a Déu. Per ell la teologia és un aliment per a l'oració i una orientació cap els veritables bens, ja sigui per donar gràcies per ells, ja sigui per demanar-los. L'activitat del nou prior s'estén també a la predicació de recessos espirituals a nombroses comunitats de Bèlgica i a alguns monestirs anglesos. La intensitat de la seva vida d'unió amb Déu explica, per ella sola, els fruits de la seva desbordant activitat, que s'hauria pogut convertir en estèril activisme.

El 28 de setembre de 1909, a l'edat de 52 anys, Dom Marmion és elegit pels seus germans com abat de Maredsous, adoptant com a divisa «Abans servir que dominar». Si hagués d'assenyalar la principal de les qualitats que varen impulsar els seus germans a escollir-lo com abat, s'hauria de ressaltar la seva reputació de predicar la sagrada doctrina. Amb motiu del recés espiritual que va impartir a Maredsous abans de l'elecció abacial, la comunitat va comprendre que amb ell tindria un Mestre de vida espiritual. Però, governar una comunitat de més de cent monjos no és cosa fàcil. Gràcies a la seva permanent unió amb Déu, Dom Marmion conserva la seva calma interior i un optimisme indefectible quan es tracta de procurar el bé de les ànimes. Sota la seva direcció, el monestir coneix una gran millora espiritual i intel·lectual, i creixen les vocacions. Però, Dom Marmion no perd interès per les qüestions temporals, fins el punt de que fa instal·lar corrent elèctric i posa calefacció central a l'abadia, quel·com realment estrany en aquella època en els monestirs.

A les persones de qualsevol edat i condició que hi van per veure'l i per demanar-li direcció espiritual, el Pare abat els indica el camí: la vida espiritual es abans que res una recerca de Déu. Insisteix, a més, en el fet de que JESUCRIST ha de ser el centre de tota oració i l'única via d'unió a Déu: *Ningú no va al Pare sinó per mi* (Jn 14, 6), diu JESÚS, i sant Pere hi afegeix: *No hi ha salvació en cap d'altre* (Act 4, 12). Déu ens ha predestinat a participar en la seva vida divina, a entrar per sempre en la comunitat de les seves tres persones i això des d'aquí mateix a la terra mitjançant la gràcia santificant, que ens converteix en fills adoptius seus (cf. Ef 1, 5) i en hereus de la seva glòria. Aquesta predestinació eterna es realitzà fa temps per JESUCRIST, ja que, mitjançant la seva Passió redemptora, JESÚS ha rescatat la humanitat, que havia caigut en el pecat, i comunica a tots els que creuen en Ell i l'obeeixen, la vida sobrenatural de la gràcia. Aqueixa vida ha d'aconseguir la plenitud en la vida eterna i en la visió cara a cara de la Trinitat.

La força de la veritat

En presència dels pecadors, la clarividència de Dom Marmion va unida a una gran caritat, i a ell li agrada repetir: «Estic convençut, per experiència, de que les ànimes no es recuperen mitjançant la discussió, sinó amb la bondat. No es guanya una persona volent-la convèncer de que està equivocada, sinó ensenyant-li la veritat amb dolor i benevolència». La història que segueix il·lustra a la perfecció el seu mètode. En una gran ciutat, en el transcurs de la primera guerra mundial, un pobre sacerdot, la fe del qual i els costums han tremolat des de fa alguns anys amb motiu d'unes practiques espiritistes, està a punt de morir. Dom Marmion li fa varies visites, durant les quals parlen animosament com que l'estat del malalt millora, fins i tot arriben a prendre el te tots dos junts. Quan Dom Marmion aborda per fi el tema de l'estat espiritual del sacerdot, no rep més que respostes evasives o negatives: «Ja he consultat... Sóc feliç comestic... No desitjo canviar». El Pare abat anima a l'oració per aquella ànima i s'ofereix a Déu per ella. Després de noves i d'infructuoses visites, completament afligit, encara que no desanimat, realitza un darrer esforç i envia un missatge en el que el seu cor d'apòstol desborda en caritat i en compostura espiritual. Ha arribat l'hora de la misericòrdia. Aviat arriba una nota del sacerdot: «Ha guanyat vostè la partida... Vingui a veure'm, l'espero». Dom Marmion fa tot el que considera necessari i, a la vigília de Nadal, aconsegueix reconciliar aquella ànima amb Déu. Al cap de poc temps, el malalt li entrega l'ànima enmig de manifestos sentiments de penediment i d'amor.

El zel de Dom Marmion per les ànimes procedeix d'una intensa devoció pel Sagrat Cor de JESÚS. Per això aprecia en el més alt nivell el Sant Sacrifici de la Missa, renovació del sacrifici del Calvari i testimoni de l'amor de Crist vers tothom: «Durant la Missa conventual que cantem cada dia -explica-, tinc temps de meditar el gran acte que es compleix a l'altar. La majoria de les vegades sento com el meu cor desborda de goig i d'agraïment al pensar que

posseeixo, en JESÚS present a l'altar, el què oferir al Pare, una reparació digne d'Ell, una satisfacció d'un valor infinit. ¡Quantes gràcies conté la Missa! Cap sant, ni tan sols la Verge MARIA, ha pogut obtenir d'aqueix sacrifici tot el fruit que en ell hi ha». La seva devoció a la Passió es tradueix, per afegidura, en la pràctica diària del Vía crucis.

«I jo vull entrar!»

Al Pare Columbà l'anima igualment una profunda devoció a la Verge i repeteix sovint el següent: «Hem de ser per gràcia allò que JESÚS és per naturalesa: un fill de Déu i un fill de MARIA». Un dia algú li diu: «El rosari és per a les dones i per als nens, admetem-ho, li respon; però, què va dir Nostre Senyor? *Si no canviem i no us feu com nens, no entrareu al Regne dels Cels* (Mt 18, 3). I jo hi vull entrar!».

Els tretze anys de govern abacial de Dom Marmion es veuen afectats pels terribles anys de la primera guerra mundial. Al ser invadida Bèlgica per les tropes alemanyes, el Pare abat tem que els seus joves novicis siguin militaritzats per l'invasor, per la qual cosa decideix traslladar-los sense demora a Anglaterra, i després a Irlanda. Es produeixen nombroses dificultats, incomprendiments i tensions amb Maredsous. La casa irlandesa (situada a Edermine) se sembla més a un alberg de vacances per a estudiants que a un monestir, cosa per la qual l'any 1916 esclata una crisi que es perllonga fins el 1918. Dom Marmion escriu el següent a propòsit d'això: «Necessito les vostres oracions perquè alguns dels joves pares, aquí a Edermine, m'han afligit a causa de la seva estudiada actitud de freda indiferència cap a mi... He intentat atreure'ls mitjançant la constància i l'oració, però sense èxit fins ara. Són bons, però massa plens de confiança en si mateixos... Oposen la lletra del Dret Canònic a l'esperit de la Sagrada Regla». L'assumpte arriba fins a Roma i la Congregació romana per als Religiosos s'encarrega del cas. El Pare abat dona proves de gran humilitat i obediència, i, finalment, la casa d'Edermine és tancada l'any 1920.

Beat Dom Columbà Marmion, queda't al nostre costat; transmeta'ns, mitjançant la teva oració prop de Déu i la intercessió de la Santíssima Verge MARIA, l'amplitud i la profunditat del teu amor per Ell.

Dom Barthélémy-Marmion
o.s.b.

• Per rebre (gratuïtament) la Carta de l'Abadia de Sant Josep de Clairval, cal adreçar-se a l'Abadia, les dades de la qual s'assenyalen tot seguit.

• Rebrem amb molta gratitud totes les adreces de possibles lectors que ens facin arribar.

• Ajuts:

Transferència bancària: IBAN (International Bank Account Number) : FR59 2004 1010 0405 6187 8A02 585.

BIC (Bank Identifier code) : PSSTFRPPDIJ, con título: Abbaye St Joseph de Clairval.

Targeta de crèdit: cf. la nostra pàgina www.clairval.com

Abbaye Saint-Joseph de Clairval (Ed. catalana) ISSN: 1956-3914 - Dépôt légal: date de parution - Directeur de publication: Dom Antoine Beauchef - Imprimerie: Traditions Monastiques - 21150 Flavigny-sur-Ozerain.

ABBAYE SAINT-JOSEPH DE CLAIRVAL – 21150 FLAVIGNY-SUR-OZERAIN – FRANCE

E-mail : abbaye@clairval.com – <http://www.clairval.com/>